

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedy Mgr. Tomáše Kocourka, Ph.D., a soudců Mgr. Lenky Oulíkové a Mgr. Miroslava Makajeva v právní věci

žalobce: **P. M.**,
bytem X,

proti

žalovanému: **Krajský úřad Středočeského kraje**,
se sídlem Zborovská 11, Praha,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 2. 2022, č. j. 019806/2022/KUSK,

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 2. 2022, č. j. 019806/2022/KUSK, se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku 3 000 Kč.

Odůvodnění:

Vymezení věci

1. Žalobce se žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), domáhá zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým žalovaný zamítl odvolání žalobce proti rozhodnutí Obecního úřadu Předboj (dále jen

„povinný subjekt“) ze dne 22. 12. 2021, č. j. 1798/21/OÚ (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), a toto rozhodnutí potvrdil. Povinný subjekt prvostupňovým rozhodnutím dle § 15 odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „informační zákon“), zčásti odmítl žádost žalobce ze dne 10. 12. 2021, jíž se žalobce domáhal poskytnutí informací dle informačního zákona.

Obsah žaloby a vyjádření žalovaného

2. Žalobce v žalobě namítá, že poté, co podal blanketní odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí, předal povinný subjekt spisovou dokumentaci žalovanému, který odvolání zamítl a potvrdil prvostupňové rozhodnutí, aniž by znal námitky žalobce. Povinný subjekt tak porušil § 37 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), podle něž měl žalobce vyzvat, aby odvolání doplnil o důvody. Žalobce byl uvedeným pochybením zkrácen na právu na spravedlivý proces, které je zaručeno v čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod. Pokud povinný subjekt ani žalovaný nevyzvali žalobce k odstranění vad odvolání, jednali v rozporu se zákonnými pravidly správního procesu. Správní orgány tedy zatížily správní řízení vadou, jež byla způsobilá vyvolat nezákonnost napadeného rozhodnutí. S ohledem na to žalobce požaduje, aby soud napadené rozhodnutí zrušil.
3. Žalovaný ve vyjádření k žalobě vyslovil názor, že žalobce dlouhodobě podává žádosti o informace hraničící se šikanou. Žalobce má bohaté zkušenosti se správním řízením ve věcech vedených dle informačního zákona. To, jaké má mít odvolání náležitosti, je žalobci známo. Podání blanketního odvolání tedy v jeho případě svědčí spíše o vytvoření „procesní pasti“ než o neznalosti zákona. Opakované žalobcovy žádosti neslouží veřejné debatě, nýbrž toliko k zahlcení povinného subjektu podáními, což dle žalovaného představuje zneužití práva. Nadto žalovaný dodává, že ať už by žalobce doplnil jakékoliv důvody podaného odvolání, nevedlo by to ani ke vzniku informace, kterou povinný subjekt nemá (a ani ji mít nemusí), ani k vyloučení příslušného ustanovení informačního zákona, podle kterého povinnost poskytovat informace nedopadá na názory, budoucí rozhodnutí a vytváření nových informací. Právě žalobce se ve své žádosti dotazoval na to, jak povinný subjekt „dospěl k závěru“, resp. požadoval „vysvětlení“, a ptal se tedy v podstatě na názory povinného subjektu. Výzva k doplnění odvolání o odvolací důvody se žalovanému v tomto světle jeví jako nadbytečná.

Skutková zjištění plynoucí z obsahu správního spisu

4. Ze správního spisu soud zjistil, že dne 6. 12. 2021 podal žalobce k povinnému subjektu žádost dle informačního zákona, jíž se domáhal, aby mu povinný subjekt poskytl kopii záznamu o zaznamenané rychlosti vozidla registrační značky X, které mělo jet dne 25. 11. 2021 kolem 15:30 h po pozemní komunikaci v ulici Hlavní v Předboji rychlostí 57 km/h. Vedle toho žalobce požadoval, aby mu povinný subjekt poskytl kopii záznamu o rychlosti téhož vozidla, které mělo jet dne 26. 11. 2021 kolem 10:36 h po pozemní komunikaci v ulici Kojetická v Předboji rychlostí 86 km/h, resp. 94 km/h. Žádost žalobce doplnil o celkem tři fotografie, na nichž jsou zachycena měřící zařízení (patrně z kabiny vozidla), která měla v uvedené okamžiky překročení rychlosti projíždějícího vozidla detekovat.
5. Rozhodnutím ze dne 6. 12. 2021, č. j. 1628/21/OÚ, povinný subjekt tuto žádost dle § 15 odst. 1 informačního zákona odmítl s tím, že základní podmínkou pro poskytnutí informace je samotná existence požadované informace. Tu však povinný subjekt v tomto

případě nemá k dispozici, neboť měřicí zařízení byla ve dnech 25. a 26. 11. 2021 pouze testována, a neexistují z nich tedy ani žádné výstupy. Nad rámec nezbytného odůvodnění povinný subjekt uvedl, že ač přílohy žádosti nelze považovat za důkaz o spáchání dopravního přestupku, považuje počínání žalobce, který se „*proháněl v automobilu obcí rychlostí, která výrazně překračuje povolený limit jen proto, aby mohl uplatnit svoje zákonné právo na informace a dokázal vedení obce jeho neschopnost*“, za hazard se životem vlastním i se životy jiných osob.

6. Proti uvedenému rozhodnutí povinného subjektu podal žalobce dne 10. 12. 2021 odvolání. Současně žalobce téhož dne podal k povinnému subjektu – v návaznosti na odůvodnění citovaného rozhodnutí – další žádost o poskytnutí informací dle informačního zákona, v níž požadoval zodpovědět následující otázky:
 1. *jak povinný subjekt dospěl k závěru, že je to právě žadatel, který se měl prohánět v automobilu,*
 2. *jak povinný subjekt dospěl k závěru, že se měl žadatel prohánět v automobilu proto, aby mohl uplatnit právo na informace, když zcela postačí chvíli stát u kteréhokoliv informativního radaru a vyfotografovat soustavné překračování rychlosti,*
 3. *dále požadují vysvětlení věty „dokázal vedení obce jeho neschopnost“, z uvedené věty není zřejmé, jestli chce žadatel dokázat neschopnost vedení obce, o což zcela jistě usilovat nemusí, nebo to má znamenat, že je to právě žadatel, který je neschopný,*
 4. *dále požadují předložení důkazu o tom, že je to právě žadatel, který svým počínáním měl ohrozit kohokoliv jiného.*
7. Dne 22. 12. 2021 povinný subjekt zodpověděl žalobci toliko dotaz uvedený pod bodem 3 žádosti. Povinný subjekt učinil stručný exkurz do mluvnice jazyka českého a žalobci osvětlil významový rozdíl mezi přivlastňovacími zájmeny „svoji“ a „jeho“. V rozsahu dotazu pod bodem 3 tedy povinný subjekt žádosti žalobce o poskytnutí informace vyhověl.
8. Ve zbylém rozsahu povinný subjekt prvostupňovým rozhodnutím žádost o informace dle § 15 odst. 1 informačního zákona odmítl s odůvodněním, že otázkami uvedenými pod body 1 a 2 žádosti se žalobce dotazuje na názor povinného subjektu a že informací, jíž se žalobce domáhá pod bodem 4 žádosti, povinný subjekt nedisponuje.
9. Dne 14. 1. 2022 podal žalobce proti prvostupňovému rozhodnutí blanketní odvolání. Povinný subjekt odvolání následně, aniž by žalobce vyzval k doplnění důvodů, postoupil k vyřízení žalovanému. Ve stanovisku k odvolání adresovaném žalovanému nicméně povinný subjekt uvedl, že „*žadatele vyzval k doplnění odvolání, neboť žadatel, stejně jako v ostatních případech, odvolání nijak neodůvodnil*“. Žalobce dle povinného subjektu odvolání o důvody nedoplnil ani přes učiněnou výzvu. Jediným cílem žalobce je dle povinného subjektu „*zabavit*“ příslušné úředníky obou správních úřadů.
10. Napadeným rozhodnutím žalovaný odvolání zamítl a prvostupňové rozhodnutí potvrdil.

Splnění procesních podmínek a rozsah soudního přezkumu

11. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou, po vyčerpání řádných opravných prostředků a splňuje všechny formální požadavky na ni kladené. Jde tedy o žalobu projednatelnou.

12. Soud vycházel při přezkumu žalobou napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), přičemž napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.).
13. O žalobě rozhodl soud bez jednání, jelikož žalobce ani žalovaný na výzvu soudu nesdělili, že by s rozhodnutím věci bez jednání nesouhlasili, a proto se jejich souhlas s tímto postupem presumuje (§ 51 odst. 1 s. ř. s.). Soud nepovažoval za nezbytné nařizovat jednání, neboť veškeré rozhodné skutečnosti bylo možno zjistit z obsahu správního spisu. Vady, k nimž by bylo nutné přihlédnout z moci úřední, soud neshledal.

Posouzení žaloby soudem

14. Podle § 20 odst. 4 písm. b) věty před středníkem informačního zákona, pokud tento zákon nestanoví jinak, použijí se při postupu podle tohoto zákona pro odvolací řízení ustanovení správního řádu.
15. Podle § 37 odst. 2 správního řádu z podání musí být patrné, kdo je činí, které věci se týká a co se navrhuje. Podání musí obsahovat označení správního orgánu, jemuž je určeno, další náležitosti, které stanoví zákon, a podpis osoby, která je činí.
16. Podle § 37 odst. 3 správního řádu, nemá-li podání předepsané náležitosti nebo trpí-li jinými vadami, pomůže správní orgán podateli nedostatky odstranit nebo ho vyzve k jejich odstranění a poskytne mu k tomu přiměřenou lhůtu.
17. Náležitosti odvolání jsou uvedeny v § 82 odst. 2 správního řádu, podle něhož odvolání musí mít náležitosti uvedené v § 37 odst. 2 a musí obsahovat údaje o tom, proti kterému rozhodnutí směřuje, v jakém rozsahu ho napadá a v čem je spatřován rozpor s právními předpisy nebo nesprávnost rozhodnutí nebo řízení, jež mu předcházelo. Není-li v odvolání uvedeno, v jakém rozsahu odvolatel rozhodnutí napadá, platí, že se domáhá zrušení celého rozhodnutí.
18. Podle § 89 odst. 2 správního řádu odvolací správní orgán přezkoumává soulad napadeného rozhodnutí a řízení, které vydání rozhodnutí předcházelo, s právními předpisy. Správnost napadeného rozhodnutí přezkoumává jen v rozsahu námitek uvedených v odvolání, jinak jen tehdy, vyžaduje-li to veřejný zájem. K vadám řízení, o nichž nelze mít důvodně za to, že mohly mít vliv na soulad napadeného rozhodnutí s právními předpisy, popřípadě na jeho správnost, se nepřihlíží; tímto ustanovením není dotčeno právo na náhradu škody způsobené nesprávným úředním postupem.
19. Z obsahu správního spisu vyplývá, že žalobce podal proti prvostupňovému rozhodnutí odvolání. Povinný subjekt ani žalovaný žalobce nevyzvali podle § 37 odst. 3 správního řádu k odstranění vady odvolání spočívající v absenci vymezení odvolacích důvodů. Povinný subjekt sice ve stanovisku k odvolání, které adresoval žalovanému, uvedl, že žalobce byl k doplnění odvolání vyzván, avšak z obsahu správního spisu se podává opak. Ostatně mezi účastníky řízení není absence této výzvy sporná. Byť je ve správním spisu výzva k doplnění odvolání založena, tento dokument ze dne 17. 12. 2021, č. j. 1742/21/OÚ, se týká blanketního odvolání ze dne 10. 12. 2021, kterým žalobce brojil proti rozhodnutí povinného subjektu ze dne 6. 12. 2021, č. j. 1628/21/OÚ (viz bod 6 rozsudku). Soud se proto domnívá, že povinný subjekt přehlédl, že ve spisu založená výzva k doplnění odvolání se týká jiného řízení a že žalovanému postoupil odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí k vyřízení v domnění, že vůči žalobci výzvu dle § 37 odst. 3

správního řádu již učinil. Toto pochybení bylo možná dáno celkovou nepřehledností vedeného správního spisu či mnohostí podání, které žalobce vůči povinnému subjektu údajně dlouhodobě činí.

20. K postupu správních orgánů v případě blanketních odvolání, resp. k postupu správních orgánů v případě absence některých náležitostí dle § 37 odst. 2 či § 82 odst. 2 správního řádu, existuje bohatá judikatura Nejvyššího správního soudu. Již v rozsudku ze dne 6. 3. 2009, č. j. 1 As 4/2009-53, Nejvyšší správní soud uvedl, že „[v]zhledem k tomu, že odvolání je podáním ve smyslu § 37 správního řádu, a s ohledem na § 93 odst. 1 správního řádu, podle něž se pro řízení o odvolání použijí obdobně ustanovení hlav I až IV, VI a VII druhé části správního řádu, je nutno uzavřít, že nemá-li odvolání některou z náležitostí vyplývajících z § 37 odst. 2 a z § 82 odst. 2 správního řádu, je správní orgán povinen postupovat podle § 37 odst. 3 správního řádu tak, že pomůže odvolateli nedostatky odstranit nebo jej k jejich odstranění vyzve a poskytne mu k tomu přiměřenou lhůtu (shodně též rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích ze dne 14. 2. 2008, č. j. 54 Ca 1/2008-30, publikovaný pod č. 1578/2008 Sb. NSS).“ V rozsudku ze dne 29. 4. 2015, č. j. 3 As 142/2014-34, Nejvyšší správní soud dále uvedl, že „odvolací správní orgán podle § 89 odst. 2 správního řádu přezkoumává soulad napadeného správního rozhodnutí a řízení, které mu předcházelo, s právními předpisy v plném rozsahu, věcnou správnost rozhodnutí pak jen v rozsahu uplatněných námitek. Je tedy zřejmé, že při svém rozhodování není vázán jen tím, jak rozpor s právními předpisy vymezí účastník řízení ve svém odvolání. To však neznamená, že by správní orgány mohly ‚blanketně‘ odvolání bez dalšího projednávat a na výzvy k doplnění podání rezignovat. Nový správní řád, ve srovnání se starým, zvýšil odpovědnost účastníka řízení za rozsah odvolacího přezkumu, neboť jeho dispozici svěřil, v jakém rozsahu a z jakých hledisek má být prvostupňové rozhodnutí přezkoumáno. Pozornost, kterou je odvolací orgán povinen nad rámec uplatněných odvolacích námitek věnovat zákonnosti tohoto rozhodnutí, je limitována skutečnostmi, které jsou zjevné ze spisu (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 2. 2008, č. j. 2 As 56/2007-71). Je tedy nutno nejprve odvolatele vyzvat k doplnění podání a teprve tehdy, pokud odvolatel výzvě nevyhoví, lze napadené rozhodnutí přezkoumat z obecných hledisek.“ Ke stejnému závěru dospěl Nejvyšší správní soud v řadě dalších rozhodnutí (viz např. rozsudky ze dne 30. 4. 2015, č. j. 7 As 271/2014-43, ze dne 19. 12. 2016, č. j. 7 As 157/2016-28, či ze dne 4. 11. 2011, č. j. 2 As 99/2010-67). Lze tedy shrnout, že postrádá-li odvolání náležitost spočívající v uvedení odvolacího důvodu (§ 82 odst. 2 správního řádu), je správní orgán povinen vyzvat odvolatele podle § 37 odst. 3 správního řádu k odstranění tohoto nedostatku a poskytnout mu k tomu přiměřenou lhůtu. Teprve pokud by k odstranění vad podání ve lhůtě stanovené správním orgánem podle § 37 odst. 3 správního řádu nedošlo, může přistoupit k rozhodnutí o odvolání i bez znalosti důvodů podání odvolání či konkrétních námitek.
21. Nejvyšší správní soud opakovaně konstatoval rovněž to, že vada spočívající v absenci postupu dle § 37 odst. 3 správního řádu v případě blanketního odvolání je svou povahou podstatným porušením ustanovení o řízení před správním orgánem, které může mít za následek nezákonnost rozhodnutí o věci samé, tedy vadou řízení dle § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s. (srov. např. výše uvedené rozsudky NSS č. j. 1 As 4/2009-53, č. j. 2 As 99/2010-67, č. j. 3 As 142/2014-34, č. j. 7 As 40/2018-33 nebo č. j. 6 As 248/2018-34). Jak konstatoval Nejvyšší správní soud v rozsudku č. j. 3 As 142/2014-34, „stačí, aby onen následek v podobě nezákonného rozhodnutí byl potenciální, jinak řečeno, aby zjištěná vada řízení byla samotnou svojí povahou způsobila takový následek přivodit, není nutné, aby takový následek vždy měla“.

22. Soud neshledal důvody odchýlit se v projednávané věci od těchto závěrů, a to ačkoliv žalovaný ve vyjádření k žalobě předestřel dva argumenty, pro něž má svůj postup za správný. Žalovaný předně poukázal na to, že žalobce má velkou zkušenost se správním řízením souvisejícím s informačním zákonem a je mu známo, jaké náležitosti má mít odvolání. Žalobce sledoval podáním blanketního odvolání záměr vlákat správní orgány do procesní pasti. K tomu soud uvádí, že z obsahu správního spisu ani napadeného rozhodnutí nevyplývá, že by povinný subjekt či žalovaný měli za to, že by výzva k odstranění vad odvolání byla nadbytečná. Naopak povinný subjekt v předkládací zprávě vycházel z toho, že vyzval žalobce k odstranění vad odvolání. Z postupu povinného subjektu ve věci odvolání proti rozhodnutí č. j. 1628/21/OÚ vyplývá, že žalobce je tímto správním orgánem vyzýván k doplnění „odůvodnění odvolání“. Funkcí výzvy dle § 37 odst. 3 správního řádu je nejen upozornit odvolatele, že odvolání postrádá některou z náležitostí, ale rovněž stanovit lhůtu k odstranění vady (odvolatel může legitimně vycházet z toho, že do uplynutí této lhůty nebude o odvolání rozhodnuto). V tomto kontextu je postup správních orgánů, které rozhodnou o blanketním odvolání, aniž by byl odvolatel vyzván k odstranění vad odvolání, nejen v rozporu se správním řádem, ale rovněž překvapivý. Pokud povinný subjekt běžně vyzývá žalobce k odstranění vad odvolání, pak nenadálá změna této praxe, která *nota bene* odpovídala výslovnému znění zákona, byla v rozporu se zákazem překvapivosti správních rozhodnutí, který má ústavněprávní základy (rozsudek NSS ze dne 20. 8. 2015, č. j. 1 As 91/2015-47, bod 11 a v něm citovanou judikaturu). Soudu nadto není zřejmé, jak by žalobce mohl podáním blanketního odvolání vlákat správní orgány do procesní pasti. Pokud by postupovaly způsobem, který správní řád předvídá, v žádné pasti by neuvízly. Dále se žalovaný ve vyjádření k žalobě brání tím, že jakákoliv výzva k doplnění důvodů odvolání by byla v daném případě v podstatě zbytečná, avšak ani tento argument dle soudu nemůže obstát. Je-li odvolání proti rozhodnutí správního orgánu prosto důvodů, zůstává povinnost vyzvat odvolatele k doplnění jeho náležitostí dle § 37 odst. 3 správního řádu v platnosti i v případě, kdy jsou si správní orgány jisty tím, že blanketní odvolání, ať už by bylo opřeno o jakékoliv důvody, nemůže být důvodné. Není úlohou správních orgánů, aby *ex ante* hodnotily, zda má vůbec smysl odvolatele k doplnění důvodů vyzývat, tj. aby předjímal, zda by potenciálně uplatněné odvolací námitky mohly být důvodné, či nikoliv.
23. Vzhledem k tomu, že povinný subjekt ani žalovaný nepostupovali dle § 37 odst. 3 správního řádu a nevyzvali žalobce k odstranění vad blanketního odvolání, v němž chyběly odvolací důvody, soud v souladu s výše uvedenou konstantní judikaturou napadené rozhodnutí zrušil pro podstatnou vadu řízení dle § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s., která mohla mít vliv na zákonnost rozhodnutí. V dalším řízení bude třeba vyzvat žalobce k doplnění odvolání a poskytnout mu k tomu přiměřenou lhůtu. Poté bude na žalovaném, aby odvolací námitky přezkoumatelným způsobem vypořádal. Za této situace soud nemůže nahrazovat činnost správních orgánů. Pokud žalovaný v následném řízení dospěje k závěru, že byl dán důvod pro částečné odmítnutí žádosti žalobce, bude nutné, aby svůj závěr přezkoumatelným způsobem a na základě dostatečných podkladů odůvodnil, a to ve vztahu ke všem požadovaným informacím, které žalobci nebyly poskytnuty.
24. Pokud se žalovaný ve vyjádření k žalobě dále zmiňuje, že žalobce opakovaně a dlouhodobě podává žádosti o informace, které hraničí se šikanou, považuje soud za potřebné zdůraznit, že prvostupňové ani napadené rozhodnutí nejsou postavena na tom, že by žalobcova žádost o informace byla zneužitím práva. Správní orgány k ní naopak přistoupily jako k jakékoliv jiné žádosti o poskytnutí informací a vyřídily ji jako řádnou žádost

(neaplikovaly koncept zákazu zneužití práva). I s ohledem na to nelze akceptovat „odchylku“ spočívající v tom, že žalobce nebyl vyzván k odstranění vad odvolání. Argumentace žalovaného, že žalobce neplní roli tzv. společenského hlídačského psa, věcně nesouvisí s požadovanou informací (nedochází zde ke střetu dvou ústavně zaručených práv, tj. práva na informace a práva na ochranu soukromí).

Závěr a náhrada nákladů řízení

25. Soud s ohledem na výše uvedené napadené rozhodnutí podle § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s. zrušil a podle § 78 odst. 4 s. ř. s. věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Vysloveným závazným právním názorem je žalovaný v dalším řízení vázán (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).
26. Žalobce měl se svojí žalobou úspěch, a náleží mu proto náhrada důvodně vynaložených nákladů řízení podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Ty spočívají toliko v zaplaceném soudním poplatku ve výši 3 000 Kč za podání žaloby. S ohledem na rozsudek NSS ze dne 25. 8. 2015, č. j. 6 As 135/2015-79, soud ve správním soudnictví nemůže přiznat procesně nezastoupenému žalobci náhradu hotových výdajů stanovenou paušální částkou podle vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb, či podle vyhlášky č. 254/2015 Sb., o stanovení výše paušální náhrady pro účely rozhodování o náhradě nákladů řízení v případech podle § 151 odst. 3 občanského soudního řádu a podle § 89a exekučního řádu, nýbrž vychází z nákladů, jejichž vynaložení žalobce soudu prokáže (§ 57 odst. 1 s. ř. s.). Celková výše nákladů, které žalobci v tomto soudním řízení vznikly a které soudu prokázal, činí 3 000 Kč. Soud proto uložil žalovanému povinnost zaplatit žalobci tuto částku jako náhradu nákladů řízení, a to ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku (§ 54 odst. 7 s. ř. s.).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 15. června 2022

Shodu s prvopisem potvrzuje: B. M.

Mgr. Tomáš Kocourek, Ph.D., v. r.
předseda senátu